

rozhodnuto. Ale útraty, vzešlé vymáhajícimu věřiteli p o u d ě l e n í p ř í k l e p u, nejsou exekučními útratami podle § 74 ex. ř., a proto bylo by lze přisouditi je k úhradě z nejvyššího podání jen, kdyby vymáhající věřitel tvrdil a prokázal při rozvrhu (§ 210 ex. ř.), že pro tyto útraty vázne zástavní právo, na př. ve zvláštní zřízené jistotě za vedlejší závazky, pokud by to ovšem neplynulo z pozemkové knihy a z exekučních spisů. Ježto nic takového z pozemkové knihy ani ze spisů neplynulo a dovolací rekurent ani netvrdil, že nárok na tyto útraty je kryt zástavou, nebyl opodstatněn nárok na přikázání útrat z nejvyššího podání. Ani jinak nebylo lze přiznati proti exekutům tyto útraty proto, že nejsou útratami exekučními (srovn. jud. nejv. soudu Vídeňského čís. 201). Proto bylo sice návrhu na doplnění usnesení vyhověti, ale, ježto návrh na přisouzení útrat nebyl odůvodněn, nebylo mu vyhověno. Ježto návrh na doplnění neměl úspěch, nebylo lze přisouditi ani jeho útraty.

Čís. 10976.

Nárok na náhradu útrat proti dlužníku, jenž ve sporu zahájeném proti němu za vyrovnacího řízení nechal vynéstí proti sobě rozsudek pro zmeškání podle § 396 c. ř. s., jest nárokem z právního jednání dlužníka, jež jest podle § 8 vyr. ř. dovoleno pro další provozování obchodu.

»Právním jednáním« podle § 46 čís. 2 konk. ř. jest i opomenutí, pokud se jím vyvolává také závazek.

Uspokojení pohledávek za podstatou se děje nezávisle na úpadkovém řízení. Ustanovení § 10 konk. ř. se nevztahuje na pohledávky za podstatou.

(Rozh. ze dne 8. září 1931, R II 142/31.)

Po zastavení vyrovnacího řízení byl do 14 dnů vyhlášen na jmění dlužníka úpadek. Vymáhající věřitel vedl proti úpadkové podstatě exekuce k vydobytí útrat, jež mu byly proti dlužníku přiřknuty ve sporu, zahájeném proti němu po zahájení vyrovnacího řízení a za jeho trvání. Soud první stolice exekuční návrh zamítl. Rekursní soud exekuci povolil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Nelze dáti za pravdu stěžovateli, namítajícímu, že vyhovění exekučnímu návrhu brání ustanovení § 10 konk. ř. Vymáhající věřitelka uvedla již v exekučním návrhu k jeho odůvodnění, že pohledávkou, pro niž vede exekuci, jsou útraty sporu, které jí byly přiřknuty proti dlužníku ve sporu, zahájeném jí proti němu po zahájení vyrovnacího řízení a za jeho trvání, a že jde o pohledávku za podstatou, ježto byl konkurs v projednávaném případě prohlášen na návrh podaný do čtrnácti dnů po zastavení vyrovnacího řízení. Z toho vyplývá, že se vymáhající věřitelka dovolávala

k odůvodnění svého návrhu ustanovení § 46 čís. 2 konk. ř. a jde o rozřešení dvou otázek. Předně, zda lze útraty rozsudku pro zmeškání, o něž i tuto jde, ježto dlužník nechal ve sporu zahájeném vymáhající věřitelkou proti němu za vyrovnacího řízení vynést proti sobě rozsudek pro zmeškání podle § 396 c. ř. s., považovati za nárok z právního jednání dlužníka, které jest podle ustanovení vyrovnacího řádu dovoleno pro další provozování obchodu (§ 8 vyr. ř.), a dále, zda se vztahuje na pohledávku za podstatou ustanovení § 10 konk. ř. Co se týče první otázky, rozuměti jest pod pojmem »právní jednání« podle § 46 čís. 2 konk. ř. i opomenutí, pokud se jím vyvolává také závazek, jakž jest tomu i tehdy, nedostaví-li se dlužník, jsa žalován, k ústnímu jednání a nechá dojíti k rozsudku pro zmeškání. (Srov. Bartsch-Pollak § 46 konk. ř. pozn. 26). I v takovém případě jde o právní jednání, jež jest podle § 8 vyr. ř. dovoleno pro další provozování obchodu a jež podle povahy věci náleželo k obvyčnému provozování obchodu, takže je mohl učiniti dlužník bez souhlasu vyrovnacího správce. Jest proto pohledávka, pro niž vede vymáhající věřitelka exekuci, pohledávkou za podstatou podle § 46 čís. 2 konk. ř. Pokud jde o druhou otázku, jest uvážiti toto: Z doslovu § 47 (1) a § 124 (1) konk. ř. »že jest z konkursní podstaty zapraviti především pohledávky za podstatou« (§ 47) a »že jest věřitele podstaty uspokojiti, nehledíc ke stavu řízení« (§ 124) vyplývá, že se uspokojení pohledávek za podstatou děje nezávisle na konkursním řízení. Jest tudíž každý věřitel oprávněn svou pohledávku za podstatou uplatniti tak, jako by konkurs nebyl zahájen, jest tedy oprávněn žalovati o určení nebo plnění, po případě vésti exekuci i uhražovací. Ustanovení § 10 konk. ř. se tudíž na pohledávky za podstatou nevztahuje (srov. Kom. Bartsch-Pollak k § 10 konk. ř. pozn. 9, § 47 pozn. 43 a 58 a § 124 pozn. 6, a Voska, Konkursní řád § 47 pozn. 2).

Čís. 10977.

I k záznamu zástavního práva jest třeba, by výše pohledávky byla prokázána listinami, vyhovujícími předpisům knihovního zákona. Nestačí přiložení (opisu) účtu ani vylíčení děje v knihovním návrhu.

(Rozh. ze dne 8. září 1931, R II 235/31.)

Na základě smlouvy a opisu účtu domáhal se žadatel záznamu zástavního práva na nemovitosti čís. 68. Soud první stolice žádost zamítl, ježto účet nebyl předložen v prvopisu (§ 87 kn. zák.), nýbrž jen v jednoduchém opisu a smlouva, jakož i dodatek v prvopisu předložené neobsahují doložku, že se pro pohledávku dává nemovitost vl. č. 68 do zástavy, ani pohledávka a ani nemovitost nejsou v nich uvedeny. Rekursní soud povolil záznam zástavního práva. Důvod y: Není o tom pochybnosti, že podle dodatku ke smlouvě jest tu povinnost ke knihovnímu zajištění zbytku pohledávky za stavební práce, které byly předmětem původní smlouvy. Z obou těchto listin je též pa-